

PACHOLEŃCY (3) *ai*

a oraz o jasne.

sg m G pacholęc(e)go (1). \diamond f A pacholęcą (1). \diamond I pacholęcą (1).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Przymiotnik od „pacholę”; odnosi się do pacholęcia jako wykonawcy czynności (3) : ále [leciwy dworzanin] zálzedłzy w miłość/ miłował by łnadź takim kštałtem/ z iákiego [...] by owłzem wielką chwałę odnioł [...]. á tak y páná by przedfię nie omiełzkał/ áni zápomniał náuczác/ y pácholęce⁶⁰ by półmiechu włzedł. *GórnDworz* Kk8.

a. Od znac. ‘młody służący’ (2) : kazał łobie v łtołu I.M. kfiędzá Bifkupá drugiego winá nálać/ [...] przyniełiono mu tegoż záś: [...] y powiedziáło mu pácholę/ iż ine ieft/ [...] poczáł ono wino dziwnie chwalić/ [...] tak było dobrze włiádło ono fáłszywe mnimánie/ zá pácholęcą powiełcią. *GórnDworz* N2.

α. W funkcji rzeczownika: »pacholęca« = funkcja sługi (1) :

Zwrot: »pacholęcą służyć« (1): TEn kiedy łie rozgniewał s łwoich ná iednego/ Kazał przed fię záwołać záraz łyná iego/ Ktory mu pácholęcą łłużył iák Krolowi *PaprPan* Hh2v.

Cf **PACHOLCZY**, [**PACHOLCZNY**]

LWil